

Sygn. akt IV CSK 69/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa P. C.
przeciwko Skarbowi Państwa Zakładowi Karnemu w S.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje adwokatowi E. O.-M. ze środków budżetowych Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadnieni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został przez pozwanego uzasadniony ze wskazaniem na nieważność postępowania oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.). Zarzucana przez pozwanego nieważność postępowania dotyczyła postępowania przed Sądem Okręgowym i wynikała z tego, że Sąd ten nie pouczył go o możliwości zaskarżenia postanowienia Sądu Okręgowego o odmowie przyznania mu pełnomocnika z urzędu, co miałoby odpowiadać przesłance z art. 379 pkt 5 k.p.c. i z dopuszczenia do działania w sprawie imieniem powoda radcy prawnego, który nie był należycie umocowany, a uchybienie to zostało naprawione dopiero w postępowaniu apelacyjnym, co miałoby odpowiadać przesłance z art. 379 pkt 2 k.p.c. Oba te uchybienia, zdaniem pozwanego, powinny być uwzględnione w postępowaniu apelacyjnym, na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej - według twierdzeń pozwanego - wynika z oczywistego naruszenia przez Sądy obu instancji powołanych wyżej przepisów prawa procesowego.

Żadna z przytoczonych przez pozwanego podstaw nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że ewentualna nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji nie jest przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Taką przesłanką może być jedynie nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2009 r., II CSK 80/09, niepubl.).

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, niepubl.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany nie wskazał na tego rodzaju wadliwość zaskarżonego wyroku ani tego rodzaju wadliwość postępowania przeprowadzonego przed Sądem drugiej instancji, które mogłyby być kwalifikowane jako oczywiste.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

Podstawą przyznania wynagrodzenia pełnomocnikowi reprezentującemu pozwanego z urzędu w postępowaniu kasacyjnym był § 2 ust. 1, § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

[aw]